

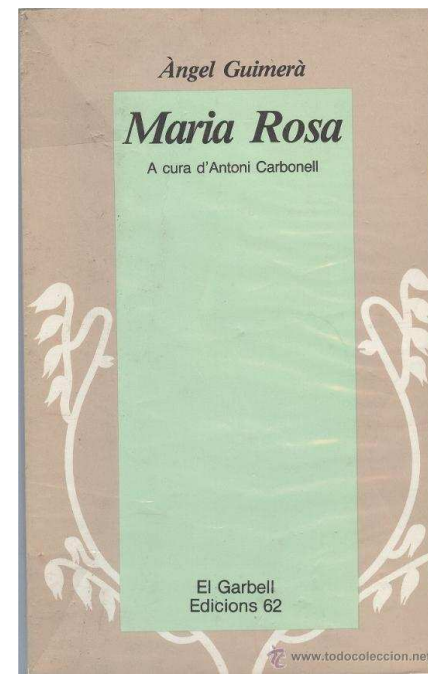
ÀNGEL GUIMERÀ Dramaturg i poeta.

Santa Cruz de Tenerife, 1845 — Barcelona, 1924

El 1853 es traslladà a Catalunya i passà la infantesa al Vendrell. Estudià després a Barcelona. Bé que inicià la seva activitat literària amb la redacció de versos en castellà, es donà a conèixer per les seves col·laboracions periodístiques catalanes: escrivia en La Jove Catalunya i el 1871 fou un dels fundadors del setmanari La Renaixença que, posteriorment, ja convertit en diari, dirigí. El 1875 obtingué un accèssit als jocs florals amb Indíbil i Mandoni, i l'any següent rebé la flor natural; el 1877 guanyà alhora la flor natural, la viola i l'englantina, i fou nomenat mestre en gai saber. Atret pel teatre, el 1879 estrenà la seva primera tragèdia en vers, Gal·la Plàcidia, seguida de Judith de Welp (1883), obres que se situen dins la tradició del Romanticisme històric. Després estrenà El fill del rei (1886) i Mar i cel (1888), que obtingué un èxit sense precedents i que inicià la seva etapa de plenitud, que s'estengué fins el 1900, i en la qual estrenà les seves obres més representatives: Maria Rosa (1894) i Terra baixa (1897), repetidament portades al cinema, i La filla del mar (1900), que retraten amb trets realistes els homes i els conflictes de la Catalunya coetània. Les tendències romàntiques s'hi mostren més matisades i hi ha constància de les seves inquietuds socials: Manelic, el protagonista de Terra baixa, encarna les virtuts de l'home que ha crescut enmig de la natura i s'enfronta amb una societat egoïsta i corruptuda. Dins una òptica conservadora, tractà ja aquest tema en La festa del blat (1896), en la qual un anarquista abandona els seus ideals en entrar en contacte amb un món rural i arcàdic. El seu catalanisme restà explícit en dos monòlegs, Mestre Oleguer (1892) i Mort d'en Jaume d'Urgell (1896), recreació de dos episodis històrics amb inquietuds contemporànies. Unes altres obres escrites durant aquests anys, d'un valor desigual, són Rei monjo (1890), La boja (1890), L'ànima morta (1892), Jesús de Natzaret (1894), Les monges de Sant Aimant (1895) i Mossèn Janot (1898).

A partir del 1900 intentà un drama realista i cosmopolita, d'escassa autenticitat, que asseynalà una ràpida davallada en la seva producció: Arran de terra (1901), La pecadora (1902), Aigua que corre (1902), La Miralta (1905), etc. Produí encara obres de valor, com Sol, solet (1905), retorn al drama realista de temàtica rural, i L'aranya (1906), d'arrel naturalista. Els gusts modernistes s'evidencien en La santa espina (1907), La reina vella (1908), Titaina (1910), Sainet trist (1910) i La reina jove (1911). Després d'uns quants anys de silenci, reprengué la seva activitat amb Jesús que torna (1917), condemna de la guerra feta de forma incoherent, i Indíbil i Mandoni (1917), amb la qual retorna a la temàtica dels anys juvenils. No són més afortunades Al cor de la nit (1918), L'ànima és meua (1919), Alta banca (1921) i Joan Dalla (1921). Deixà inacabat el drama Per dret diví, que completà i estrenà el 1926 Lluís Via. Les seves poesies foren recollides en volum el 1887. Escriví també tres narracions d'indubtable interès: El gos de casa, Rosa de Lima i El nen jueu. Els darrers anys del s. XIX, el gran prestigi que havia assolit tingué un paper important en la política del moment: fou portador del Memorial de Greuges, president de l'Ateneu Barcelonès, del qual pronuncià en català —fet insòlit a l'època— el discurs inaugural, etc. Els seus discursos, pronunciats arreu de Catalunya, foren recollits en el volum Cants a la pàtria (1906). El desenvolupament dels partits polítics sobrepassà, però, les seves fites i el 1909, en rebre un homenatge de la multitud, la seva figura era ja més representativa que combativa. Fou membre numerari (1911) de l'Institut d'Estudis Catalans.

Club de lectura “Llegir el teatre”

Maria Rosa D'Àngel Guimerà

Dilluns 25 de gener
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

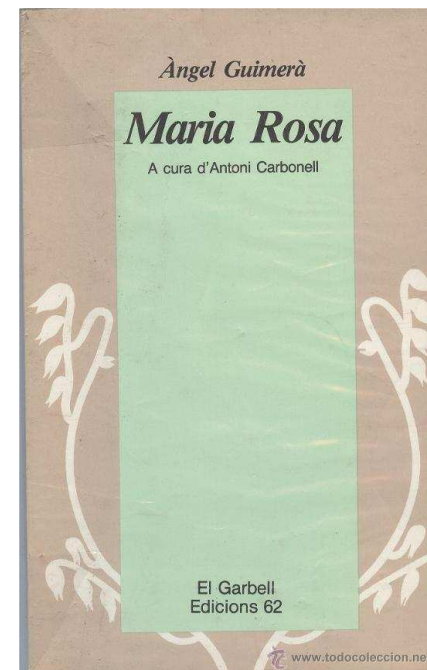
ÀNGEL GUIMERA Dramaturg i poeta.

Santa Cruz de Tenerife, 1845 — Barcelona, 1924

El 1853 es traslladà a Catalunya i passà la infantesa al Vendrell. Estudià després a Barcelona. Bé que inicià la seva activitat literària amb la redacció de versos en castellà, es donà a conèixer per les seves col·laboracions periodístiques catalanes: escrivia en La Jove Catalunya i el 1871 fou un dels fundadors del setmanari La Renaixença que, posteriorment, ja convertit en diari, dirigí. El 1875 obtingué un accèssit als jocs florals amb Indíbil i Mandoni, i l'any següent rebé la flor natural; el 1877 guanyà alhora la flor natural, la viola i l'englantina, i fou nomenat mestre en gai saber. Atret pel teatre, el 1879 estrenà la seva primera tragèdia en vers, Gal·la Plàcidia, seguida de Judith de Welp (1883), obres que se situen dins la tradició del Romanticisme històric. Després estrenà El fill del rei (1886) i Mar i cel (1888), que obtingué un èxit sense precedents i que inicià la seva etapa de plenitud, que s'estengué fins el 1900, i en la qual estrenà les seves obres més representatives: Maria Rosa (1894) i Terra baixa (1897), repetidament portades al cinema, i La filla del mar (1900), que retraten amb trets realistes els homes i els conflictes de la Catalunya coetània. Les tendències romàntiques s'hi mostren més matisades i hi ha constància de les seves inquietuds socials: Manelic, el protagonista de Terra baixa, encarna les virtuts de l'home que ha crescut enmig de la natura i s'enfronta amb una societat egoista i corruptuda. Dins una òptica conservadora, tractà ja aquest tema en La festa del blat (1896), en la qual un anarquista abandona els seus ideals en entrar en contacte amb un món rural i arcàdic. El seu catalanisme restà explícit en dos monòlegs, Mestre Oleguer (1892) i Mort d'en Jaume d'Urgell (1896), recreació de dos episodis històrics amb inquietuds contemporànies. Unes altres obres escrites durant aquests anys, d'un valor desigual, són Rei monjo (1890), La boja (1890), L'ànima morta (1892), Jesús de Natzaret (1894), Les monges de Sant Aimant (1895) i Mossèn Janot (1898).

A partir del 1900 intentà un drama realista i cosmopolita, d'escassa autenticitat, que assenyalà una ràpida davallada en la seva producció: Arran de terra (1901), La pecadora (1902), Aigua que corre (1902), La Miralta (1905), etc. Produí encara obres de valor, com Sol, solet (1905), retorn al drama realista de temàtica rural, i L'aranya (1906), d'arrel naturalista. Els gusts modernistes s'evidencien en La santa espina (1907), La reina vella (1908), Titaina (1910), Sainet trist (1910) i La reina jove (1911). Després d'uns quants anys de silenci, repregué la seva activitat amb Jesús que torna (1917), condemna de la guerra feta de forma incoherent, i Indíbil i Mandoni (1917), amb la qual retorna a la temàtica dels anys juvenils. No són més afortunades Al cor de la nit (1918), L'ànima és meva (1919), Alta banca (1921) i Joan Dalla (1921). Deixà inacabat el drama Per dret diví, que completà i estrenà el 1926 Lluís Via. Les seves poesies foren recollides en volum el 1887. Escriví també tres narracions d'indubtable interès: El gos de casa, Rosa de Lima i El nen jueu. Els darrers anys del s. XIX, el gran prestigi que havia assolit tingué un paper important en la política del moment: fou portador del Memorial de Greuges, president de l'Ateneu Barcelonès, del qual pronuncià en català —fet insòlit a l'època— el discurs inaugural, etc. Els seus discursos, pronunciats arreu de Catalunya, foren recollits en el volum Cants a la pàtria (1906). El desenvolupament dels partits polítics sobrepassà, però, les seves fites i el 1909, en rebre un homenatge de la multitud, la seva figura era ja més representativa que combativa. Fou membre numerari (1911) de l'Institut d'Estudis Catalans.

Club de lectura “Llegir el teatre”

Maria Rosa D'Àngel Guimerà

Dilluns 25 de gener
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS